

Boží království se za nic z tohoto světa nesmění

Dřevu říkají: ‚Ty jsi můj otec‘ a kameni: ‚Ty jsi mě zplodil,‘ a ke mně se obracejí zády, nikoli tváří. Ve zlý čas volají: ‚Povstaň a zachraň nás!‘ Kde jsou tví bohové, které sis udělala? Ať vstanou a zachrání tě ve zlý čas, vždyť máš tolik bohů, kolik měst, Judo.“ Jeremjáš 2,27-28

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlel ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh. Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení. Tak z jednoho muže, a to už starce, vzešlo tolik potomků, ‚jako bezpočtu je hvězd na nebi a jako je písku na mořském břehu‘. Ve víře zemřeli ti všichni, i když se splnění slibů nedožili, nýbrž jen zdálky je zahlédli a pozdravili, vyznávající, že jsou na zemi jen cizinci a přistěhovalci. Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město.

List Židům 11,1-3.8-16

Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království. Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpatelný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol neničí. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. Přijde-li po půlnoci, či dokonce při rozednění a zastihne je vzhůru, blaze jim. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nedovolil by mu vloupat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.“

Lukáš 12,32-40

Jsme malé stádce tady v náboženské obci v Michli, bez ohledu na to, zda jsou prázdniny či nikoli. Křesťanské sbory nejsou početné, někdy nás to svádí nad tím hořekovat a vzpomínat na doby minulé, mladí zase pokukují po společenstvích, která jsou početnější. Avšak být početní ještě neznamená mít pravdu, nebo pravou víru. Stejně jako být bohatý neznamená, že žiji správně podle Boží vůle, a proto jsem odměněn. A tak bychom mohli pokračovat. Správná životní cesta vedená pravou vírou je nám dnes přiblížena na Abrahamovi – cesta k lidsky nezajištěné budoucnosti s Bohem, cesta řízená Božím slovem a pod jeho poslušností. Ptát se v životě: co by se líbilo Pánu Bohu, jak mohu svým životem co nejlépe ukazovat, že věřím v Ježíše jako svého Pána a Spasitele lidí, ve kterém přišlo Boží království na svět v skrytosti. Mezi všemi našimi přáními aby největší bylo, abychom byli o existenci Božího království přesvědčeni, abychom ho očekávali neustále. To, že o Ježíši

víme, že v něj usilujeme věřit a následovat ho svým chováním tak, jak nám to ukazuje v Písmu, že nám zaslíbil Boží království, to je obohacení našeho života tady na zemi. Není to nějaký ústrk, nějaká životní nevýhoda. Víra v Pána Boha a v existenci Božího království je zásadní výhodou pro náš život. Zdali jsme dobře hmotně zajištěni, zdali jsme zdraví či nikoli, zdali jsme staří či mladí, silní či slabí, to je jen abych tak řekla kulisa, ve které se „hrajeme“ o život věčný pro sebe.

Vydat se abrahámovskou cestou, vyjít do života nově pod Božím vedením, následovat Pána Ježíše, to bude znamenat patřit zřejmě vždycky k menší skupině. Ono totiž není snadné pochopit, k čemu člověka Bůh volá a co jsou poklady v nebi, co je Boží království, co je obsluhování u stolu, ke kterému Bůh zve; snad nezaspíme. Důležité je, aby ti, co tvoří malé stádce věděli, že jim Bůh dal království, které se na zemi již začíná, že je obdaroval svou přítomností, svou vládou, svým odpuštěním, svým dědictvím v nebi (v Bohu své naplnění má). Jen člověk, který ví, jak je Bohem bohatý, vydrží ve víře a ví, že není „křesťanstvím“ nijak v životě ošizen, o nic připraven. Naopak je nezaslouženě a vrchovatě obohacován, a proto má z čeho a co rozdávat.

Ať jsme na své pozemské pouti kdekoli, učme se objevovat a chápat dar Božího království. To se nepodobá ničemu z tohoto světa, za nic z tohoto světa není směnitelné, a přesto se s ním setkáváme v tomto světě, v zárodku či skrytosti už teď z něj a v něm žijeme, i když víme, že se naplní až v Boží blízkosti, až za hranicí naší smrti. S pokojem a radostí v srdci můžeme každého rána vstát a děkovat, že k malému stádku smíme patřit.